

Det maa sikkert nu erkendes, at saavel de fremhævede Betæneligheder som i det hele taget den store Ængstelse for Følgerne af Foreningens Oprettelse, der prægede de forudgaaende Forhandlinger, har vist sig uberettigede, og Foreningen har ved sin nu 21-aarige Virksomhed bevist, at de formodede Vanskeligheder og Ulemper ved dens Drift har været i hvert Fald ikke uovervindelige. Man tør derfor fra Foreningens Side nære det Haab, at der fra Lovgivningsmagtens Side intet vil være til Hinder for Prohibitivbestemmelsens Fjernelse.

Til Fordel for dens Bibeholdelse kan vel tænkes anført saadanne almindelige Sætninger, som af den paa en Flerhed af Objekter spredte Risiko er at foretrække for en Risiko af samme talmæssige Størrelse paa et enkelt Objekt. Saadanne Betragtninger, der for Eksempel i Assuranceforhold kan have nogen Vægt, er af tvivlsom Værdi, naar de anvendes paa Udlaan mod Pantesikkerhed, og Ledelsen af Foreningen har fremkaldt den Opfattelse, at de forsaauidt dennes Panter angaar næppe er rigtige. Faren for, at Bygninger og Materiel forfalder og bliver værdiløse, for at en Virksomhed uden alvorlige Forsøg paa Reorganisation forsømmes og opgives, er efter Foreningens Erfaringer nærmere liggende, jo mindre Pantet er; jo værdifuldere Pantet er, jo større Interesse vil der være i under vanskelige Forhold at styrke og opretholde de reelle Værdier, eventuelt til anden Anvendelse.

Som Følge af denne Begrænsning har Foreningen i Aarenes Løb maattet afvise et meget stort Antal Panter, og skønt Forbudet mod større Laan end 200 000 Kroner længst er bekendt indenfor de Kredse, Foreningen henvender sig til, modtager den jævnligt saavel Begæring om et større Laan som Beklagelser over, at Begrænsningen endnu ikke er hævet.

Ønsket om at faa Lovens § 1 c ophævet har lige fra Foreningens første Aar været i Forgrunden, men det er ment naturligst at opsætte at gøre Henstilling til det høje Ministerium, indtil den i Lovens § 1 g fastsatte Maksimalgrænse for Reservefondets Beholdning, 10 pCt. af den cirkulerende Obligationsmasse, var naaet, hvilket med Udgangen af det 16de Regnskabsaar, 1913—14, var Tilfældet. Under Krigsforholdene ansaa man det dog for rettest at afvente disses Ophør af Hensyn til de særlige Betæneligheder, som krigsindustrielle Virksomheder muligt kunde fremkalde.

ad 2) Den i Statuternes § 17, 2det Stykke givne Bestemmelse om at, i Overensstemmelse med Lovens § 1 h, de 25 Aar gamle Laan tvangsindfries med $\frac{1}{10}$ af deres Restpaalydende i de 10 næstfølgende Terminer, har intet Sidestykke i andre Kreditforeninger. Den er utvivlsomt fremkaldt af den Betragtning, at den under Forhandlingerne ofte fremhævede Ulempe, at Foreningens Panter i særlig Grad var truede af hurtigt Forfald og Undergang, gjorde en meget hurtig Amortisation ønskelig, og da Bestemmelsen i Lovens § 1 g om, at hele den halvaarlige Ydelse ud over Renten skulde gaa til Reservefondet, og ingen Del af den skulde udgøre Amortisationsafdrag, umuliggjorde nogen Amortisationsplan, maatte denne erstattes af den angivne vilkaarlige Bestemmelse. Det skal i denne Henseende straks bemærkes, at Forudsætningen om, at ingen Amortisationsberegninger lod sig opstille, er bleven væsentlig modificeret ved Lov af 13. December 1907. I Henhold til denne Lov og Ministeriets Bestemmelse er den halvaarlige Ydelse til Reservefondet nedsat fra 1 til $\frac{1}{2}$ pCt. af Hovedstolen hvorved fremkommer et Amortisationsafdrag, der i Løbet af 36 Aar vil have tilbagebetalt Laanet, en Periode der yderligere forkortes ved ekstraordinære Afskrivninger af Reservefondets Overskud.

Som Hjælpemiddel mod de af de belaante Panter hurtige Forfalden opstaaede Vanskeligheder er Tvangsindfrielsen efter 25 Aars Forløb fuldstændig virkningsløs. Den eneste virksomme Afbøden af denne Tendens udgøres af stadigt Tilsyn med belaante Panter og Indskriden, naar mistænkelige Symptomer foreligger. Ligeoverfor Panter med svigtende Sikkerhed er Bestemmelsen overflødig, da andre Bestemmelser i Statuterne gør det til Ret og Pligt for Direktionen at inddrive Gælden, naar den statutmæssige Sikkerhed svigter, hvad enten dette — ved de aarlige Eftersyn eller paa anden Maade — konstateres 1, 2 eller 20 Aar efter Laanets Stiftelse, og ligeoverfor Panter, der fremdeles er sikre og gode, virker den fuldkomment urimelig. Dette vil være ganske særlig paafaldende, naar vedkommende Pant er behæftet med senere Tillægslaan, hvilket i langt videre Omfang finder Sted i nærværende end i andre Kreditforeninger, ofte er der efter den paagældende Virksomheds Udvidelse eller Omdannelse givet Tillægslaan, der er langt større end det oprindelige, det paagældende Medlem vil umulig kunne finde nogen fornuftig Begrundelse af, at det første, med første Prioritet givne Laan, der allerede er langt fremme